

HT. Tuyên Hóa

Sau khi đã th gi i, n u chúng ta có th đ a trên căn b n “ch ác phòng phi, ch ác m c tác, chúng thi n ph ng hành” mà làm theo, thì đó chính là chúng ta đang gi gi i v y.

Khi th gi i r i thì chúng ta c n ph i gi gi i. Gi i chính là “ch ác m c tác, chúng thi n ph ng hành”—có nghĩa là “không làm các vi c ác, ch làm các vi c lành.” Gi i cũng là “ch ác phòng phi,” có nghĩa là “ng ng làm các vi c ác, tránh ph m đi u l m l i.” Sau khi đã th gi i, chúng ta ph i đ a trên căn b n “ch ác phòng phi, ch ác m c tác, chúng thi n ph ng hành” mà làm theo, đó chính là chúng ta đang gi gi i v y. T trong t t ng cho đ n hành đ ng, chúng ta đ u nên c g ng t n l c đ ng ng làm các đi u x u ác, và đ ng th i cũng đem h t s c mình đ làm các vi c t t lành, giúp đ nh ng ng i khác. Trong m i th i m i kh c, chúng ta nên t đ phòng nh ng t t ng ho c hành vi không h p lý, không h p pháp c a mình. Đó là ý nghĩa c a gi i. Ng i Ph t t gi gi i c n ph i chú ý đi m n y; nh v y quý v có th làm theo đ c không?

Sau khi đã quy y Tam B o r i, quý v lúc nào cũng nên gi lòng cung kính đ i v i Ph t, Pháp, Tăng. B i vì t t c đ u do tâm t o, n u tâm th ng cung kính Tam B o thì lâu đ n t nhiên nó s h p nh t cùng Tam B o mà tr thành Ph t B o, Pháp B o, Tăng B o và Gi i B o. Quý v đã quy y Ph t thì khi g p t ng Ph t đ u nên cung kính l bái. Kinh Ph t cũng nên đ c đ phía trên các sách v th t c và đ t n i tôn nghiêm. T t nh t là nh ng kinh Ph t nên đ c s p x p ngay ng n m t cách tôn tr ng, và đ ng đ c nh c u thang, n i có đông ng i qua l i, mà nên đ ch cao ráo, s ch s . Gi kh c nào chúng ta cũng nên tôn kính Ph t, Pháp, Tăng và Gi i; nh t là trong tâm không nên có ý nghĩ khinh m n, xem th ng.

Trì gi i t c là làm thanh t nh t tánh c a mình, quét s ch t t c nh ng đám mây đen h c ám trong t tánh. Không gi gi i t c là mây đen b a giăng trùng trùng vô t n. Chúng ta càng không gi gi i thì mây đen s càng nhi u thêm, gi ng nh mây đen trên b u tr i v y. Ng i không gi gi i, t c là trong t tánh c a ng i đó có đám mây đen ô nhi m đang s n sanh. N u quý v không gi gi i thì k b t n th ng ch ng ph i là ng i nào khác mà chính là b n thân quý v --t tánh c a quý v s b t n th ng. Cho nên, chúng ta c n ph i nghiêm gi gi i lu t. Trì gi i là Chánh pháp, không trì gi i là M t pháp.

Khi nghe gi ng Ph t Pháp, chúng ta không nên tham nghe cho nhi u. Đi u tr ng y u chính là

ngủ ngáy dốt vi phạm ác, ngăn ngừa tai họa, và có thể thực hành với sự hiểu biết. Quý vị chắc chắn “không làm các vi phạm ác, chỉ làm các vi phạm lành,” như vậy là đủ rồi.

Lúc Đức Phật sắp nhập Niết Bàn, Tôn giả A Nan đã hỏi Phật bốn vấn đề; và một trong bốn vấn đề đó là: “Khi Phật còn tại thế thì chúng con là bhai đệ tử làm thế nào, như sau khi Phật nhập Niết Bàn thì chúng con nên làm thế nào?” Bấy giờ, Phật đã trở nên trầm ngâm nói với chúng đệ tử xuất gia và tại gia rằng: “Hãy làm việc làm của Phật!” Cho nên, khi chúng ta niệm quý y, đó cũng là niệm quý y Giác, tức là chúng ta cũng làm việc của Giác làm thế nào. Quý vị muốn chân chánh học Phật Pháp thì quý vị phải làm việc của Giác. Việc của Giác không phải chỉ nói suông ngoài miệng mà còn phải thể hiện có sự trì giữ thật trong tâm.

Ngay khi không phạm năm giận thì trong tâm sự quang minh sáng tỏ. Đợi vài ngày không phạm giận, chắc chắn nghe họ nói chuyện là quý vị có thể biết ngay trong ngày hôm đó đang có con quỉ ngó trộm, khi nào cho họ không thể nói năng hùng hồn, đồng dục, đúng lý được. Sau ngày hôm đó cũng như có sợi dây lồi kéo, giận như có con quỉ đang giật đuôi họ, làm cho họ cảm thấy phải niệm niệm suốt cả ngày!

Bất luận là tôi đi đâu, dù tôi không mang theo súng ống, đao kiếm, hay vũ khí gì cả, chúng hiểu tại sao như vậy? Ngồi giữa gian tà, có “tà khí,” họ trông thấy tôi là đâu có vẻ sợ hãi. Họ khiếp sợ đến nỗi run rẩy, thậm chí không dám nói chuyện, cũng không dám nhìn vào mặt tôi. Hôm nay tôi nói cho quý vị biết lý do tại sao—đó là vì họ không giác ngộ, suốt ngày cứ như ở trong đám mây đen, lẩn trốn trong chốn tăm tối hắc ám, cho nên không thể thấy được ánh sáng.

Không giận giận là biểu hiện của một Pháp. Quý vị muốn học Chánh Pháp thì phải giác ngộ. Giác ngộ không phải là báo mộng khác gì, mà là chính mình phải tỉnh giác. Không giận giận thì thể tánh của chúng ta sẽ biến thành thanh tịnh; mà học biến thành thanh tịnh thì thể tánh sẽ biến nhiễm ô và trở nên đen tối, giận như thể mớ hỗn độn biến trở nên hỗn độn, không còn soi rõ được nữa. Thể tánh của chúng ta ví như thể mớ hỗn độn trong sáng vậy. Chúng ta bản nguyên đâu có Đệ Nhị Viên Kính Trí, Thành Sở Tác Trí, Diệu Quan Sát Trí và Bình Đẳng Tánh Trí. Thể tánh của chúng ta vốn quang minh vô lượng, sáng tỏ không lượng, nhưng chỉ vì chúng ta không giác ngộ, cho nên ánh sáng không thể hiện xuất ra được; và ngay cả trí tuệ của chúng ta cũng không được thể hiện, cái gì cũng không thể hiện. Tại sao vậy? Bởi vì họ không giác ngộ. Hiện nay tôi còn có như một đứa bé trí não chưa suy nghĩ, năng lực thấp kém, đó cũng là bởi vì kiếp trước chúng không giác ngộ cho nên đời này ngu si như loài trâu loài ngựa, tuy có thân người nhưng không có trí óc như người, chúng như người ngu si mà còn điên đảo nữa.

Cũng như hôm nay, có người đến hỏi tôi có biết ông ta là Bồ Tát chưa chưa thật may! Thật ra, đến cơ Bồ Tát nghĩa là gì ông ta còn chưa biết, vậy mà lại dám hỏi mình là Bồ Tát chưa thật may? Quý vị nói có đáng trách hay không? Lo người như vậy do không giận giận cho nên nên thận kinh mà biết thành phát củng.

Phật là bậc trí tuệ, ai có trí tuệ thì cũng giận như Phật vậy. Nếu chúng ta không thể thành Phật được, đó là vì chúng ta không giận giận. Đợi đi, kiếp kiếp Phật đều nghiêm trì giới luật, mà tôi đi giận dù như như thế hào Ngài cũng không vì phạm. Bởi vậy mà Ngài chấp nhận được thân Phật, có Tam Thân, Trí, Ngũ Nhân, Lạc Thông. Nếu mà người đi giận có thể “không làm các việc ác, chỉ làm các việc lành,” thì đó chính là giận giận vậy!

BTV